

Coronamonologerne er blegnet af og med tiden

Publiceret 27/11/2020 i Kultur/Bøger af Christine Lind Ditlevsen

Fra pov.international

NY BOG // ANMELDELSE En række forfattere har fået samlet deres tekster om den første tid med corona i en bog. Anmelder Christine Lind Ditlevsen mener dog kun, *Coronamonologerne* fungerer på visse præmisser.

En række monologer, der i foråret blev fremført digitalt, er nu blevet til en bog, *Coronamonologerne*. Er det en god idé? Det ved jeg ikke rigtigt...Jeg er personligt meget træt af at tale om den virus, som vi nu har levet med i snart otte måneder.

Og det er nok et af mine problemer med dette værk: Emmet Feigenberg skriver i sit forord, at de første fremførelser var *on screen* fra 31. marts. Dengang var Covid-19 ny, ingen vidste, hvilke konsekvenser viraen havde, alle var urolige og bange, og omvæltningen var stor. Vi havde brug for at tale om isolationen, spritten, frygten og fællessangen hele tiden.

Jeg så et par af Coronamonologerne dengang og syntes, de var gode, og at det var opløftende, at kunsten gav os et rum for angsten og panikken med det samme.

Coronamonologerne er en bog til eftertiden

Men nu er vi i afmatningens november. Nyhedsudsendelserne har kørt non-stop, vores uro og angst er blevet til utålmodighed og irritation; coronaen er blevet et vilkår på samme måde som mørket. Vi vil hellere tale om vores længsel efter frihed end om vores fangenskab. Om det, vi har lært, om vores omorganisering og vores ideer om fremtiden.

Det er egentlig lidt uretfærdigt, for der er ingen tvivl om, at holdet bag *Coronamonologerne* har skyndt sig. Det tager seks-syv måneder at producere en trykt bog, og i maj var vores indledende frygtvokabularium relativt intakt. Det har bare ændret sig.

Coronamonologerne er samlet set derfor ikke en bog til tiden – vi er for tæt på – men en bog til eftertiden, til når vi engang vil se, hvordan coronaen prægede og ødelagde dele af vores liv. Og hvad det var, vi inden tog for givet.

— — —

I Christina Hagens meget mundtlige tekst *Tak for sidst shithead* bliver livet med Covid-19 til en fortsættelse af dagliglivet – bare med ekstra turbo på alt det mærkelige, folk går rundt og gør. Det helt straight Hagen det der, og skidegodt.

TAK FOR SIDST SHITHEAD

CHRISTINA HAGEN (2020)

Jeg gad godt sige et eller andet mega klogt om corona, ik? Altså covid der, 19. Sådan et eller andet filosofisk, samfundsrelevant-agtigt noget, ik? Tænkte også på at ringe til Mads og bare være sådan: Hey, har du tænkt over hvordan universet ligesom bare hævner sig nu og bare er sådan TAK FOR SIDST SHITHEAD ... Eller ej, måske mere sådan: Det gode ved det her er at nu finder vi ud af hvad der virkelig er vigtigt, ik? Sammenhold, altså det menneskelige, ikke mere tøj og ting og sager fra Søstrene Grene, nix, nu er det bare de dybe relationer, trust me, we're going deeper now. Fra nu af er det bare sådan: Ehj mand, banke på inde hos naboen og bare være sådan HEY ER DU OKAY? Skal jeg gå en tur med din hund? Altså nærkontakt og sådan ... men altså ... jeg synes det er svært at sige noget klogt, ik? Det er jo ikke sådan at man pludselig er blevet professor bare fordi der kommer en virus til landet. Eller sådan. Ik.

Jojo, jeg ser en masse pressemøder, læser aviser på nettet og sådan noget, ik ... værnemidler ... håndsprit der, ik ... masker ... respiratorer ... fra dyrlægerne, schæferhunden der, den har ligget og snorket i den samme maske som ... jeg burde være bange. Jeg burde forstå at der er udgangsforbud i Frankrig og Italien, der er militær i gaderne, der er folk der græder af angst, nogen dør, børn ligger i respiratorer. Jeg burde være bange. Jeg burde ligge under mit sofa bord og æde mit gulvtæppe. Mine naboer ser på mig, COVID-19. Der er hun. Der er hun, hende den sindssyge, COVID-19. Hende der eksploderer. HVORDAN REAGERER HUN PÅ KATASTROFEN? ... Men jeg har aldrig følt mig mere normal. Jeg er ikke bange. Siger du jeg skal dø i morgen? Fint med mig, jeg har forberedt mig hele mit liv. Giv mig et klokkeslæt, så hopper jeg ned i kisten. Jeg har aldrig været mere rolig end den dag alle andre OGSÅ indså at en ny dag blot er en ny mulighed ... før at dø. Jeg elsker det her.

— — —